

[Gerda Møller.]

have en garanti for, at lige meget hvor i landet de bor, vil deres børn i den offentlige skole kunne få en undervisning på et rimeligt, ensartet kvalitetsniveau, nogenlunde ens arbejdsvilkår og bedømmelse af deres arbejde og vil ikke blive påvirket til en bestemt anskuelse eller holdning.

Derfor må det være folketetinget og undervisningsministeren, der styrer folkeskolen og fastsætter de generelle krav og en målsætning, der kort og klart fastslår, hvad der er skolens opgave. Det betyder ikke, at vi går ind for en ensretning af den danske folkeskole, men det giver en vis sikkerhed mod misbrug og garanti for indholdet, at ministeren kan gribe ind.

Da det først og fremmest er formålsparagraffen, der skal fastslå, hvad skolen skal rumme, finder vi det væsentligt også at præcisere vores synspunkter og kommentere udformningen i det foreliggende forslag.

Det konservative folkeparti har altid lagt vægt på, at skolens mål først og fremmest skal være at lære eleverne noget, og at undervisningen må være af så høj kvalitet som muligt. Børnene må i det daglige arbejde kunne skaffe sig viden og færdigheder og samtidig lære at arbejde sig frem til personlig standpunkttagen og selvstændighed.

Vi ønsker også, at der lægges større vægt på de elementære fag, og at især faget dansk igen kommer til at indtage førstestpladsen i folkeskolens undervisning. Dansk er grundlaget for tilegnelsen af andre kundskaber, og lærer børnene ikke dansk, kan de ikke senere i livet benytte sig af de mange uddannelses-tilbud, der står til deres rådighed.

Men det er også vigtigt at kunne læse, skrive og tale dansk for at kunne begå sig i samfundet og ikke være afskåret fra at kunne læse aviser med udbytte og deltage i almindelige samtaler og debatter.

Vi er således tilfreds med, at ordet kundskaber nu indgår i formålsparagraffen, og at faget dansk skal styrkes. Men jeg vil dog gerne stille ministeren det spørgsmål, om hun mener, det er tilstrækkeligt blot at indføre en egentlig klassens time, når vi ved, at mens den samlede undervisningstid siden 1960 er faldet med 18 pct., så er danskundervisningen i samme periode faldet med 41 pct. Kunne der f. eks. ikke stilles større krav til eleverne i de første klasser på dette

område og også stilles krav om en mere bevidst staveundervisning fremfor de mange andre spændende ting, man arbejder med af trivselsmæssige grunde? Man må jo ikke glemme, at det også er trivselsfremmende at kunne løse en opgave på tilfredsstillende måde, når kravene blot ikke overstiger éns evner, så jeg er helt enig med fru Tove Niensens bemærkninger om den ændrede holdning hos de trivselsglade lærere, eller jeg vil hellere sige de af lærerne, der er trivselsglade.

Vil det ikke også blive nødvendigt at se på fagets indhold, så danskundervisningen i de højere klasser ikke i for høj grad kommer til at dreje sig om tekstlæsning og triviallitteratur, om pornografi, noveller og romaner af den lettere genre på bekostning af det lodige stof som danske klassikere og verdenslitteraturens mesterværker?

Det er også mit parti meget magtpåliggende, at skolen ikke bliver ensidig og kun bevidst arbejder ud fra en enkelt opfattelse, men er alsidig i valg af emner og metoder. Vi finder ikke, at den nuværende formålsparagraf i sit indhold er tilstrækkelig til, at forældrene med den i hånden kan få ændret de forhold, de er utilfredse med. Derfor fremsatte vi i efteråret vort eget forslag om, at skolen ikke alene har en forpligtelse til at give sine elever nyttige kundskaber, fremme og udvikle deres anlæg og evner samt styrke deres karakter, men også en forpligtelse til at give sine elever en grundig orientering om samfundets demokratiske styreform og de principper, der ligger til grund herfor, og forberede eleverne til medindflydelse og personligt ansvar i samfundslivet, og endelig at indoktrinering af eleverne til en bestemt anskuelse eller holdning ikke er tilladt.

Vi tror heller ikke, at den nu foreslåede ordlyd om, at skolens undervisning og hele dagligliv må bygge på demokrati, åndsfrihed og tolerance, garanterer alsidighedskravet tilstrækkeligt, selv om vi ikke tvivler om, at hensigten med formuleringen er god nok. Efter vor mening er ordet tolerance et alt for svagt begreb. Det kan snarere opfattes som et udtryk for holdningsløshed og bestræbelse på ikke at skabe modsætninger: gøre alle tilfredse. Vi foretrækker vor egen udformning eller i hvert fald en stærkere udformning af paragraffen på dette punkt.

Efter det foreliggende forslag bliver folke-